

דף צג.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ח"ה

עין משפט א.

עולות העכו"ם = אין מביאין עמהן נסכים שנאמר 'כל האזרח יעשה ככה'. אבל נספיהם קרבין משל צבור שנאמר 'ככה תעשו לאחד כמספרם'. ואינן טעונות סמיכה שאין סמיכה אלא בישראל באנשים לא בנשים:

ב. כסף משנה: עולות הנכרים אין מביאין עמהם נסכים וכו'. בפרק אלו מנחות (דף ע"ג:): כמאן אזלא הא דתנן אמר ר"ש שבעה דברים התקינו ב"ד וזה אחד מהם נכרי ששלח עולתו ממדינת הים אם שלח עמה נסכיה קרבים משלו ואם לאו קרבים משל ציבור לימא ר"י הגלילי היא ולא ר"ע אפילו תימא ר"ע עולה וכל חבירתה מאן תנא להא דתנו רבנן אזרח אזרח מביא נסכים ואין הנכרי מביא נסכים יכול לא תהא עולתו טעונה נסכים ת"ל ככה מני לא ר"י הגלילי ולא ר"ע אי ר"י הגלילי הא אמר אפילו יין נמי אי ר"ע הא אמר עולה אין מידי אחרינא לא אי בעית אימא ר"י הגלילי סמי מההיא יין ואי בעית אימא ר"ע עולה וכל חבירתה ופירש"י אפילו תימא ר"ע דהא דאמר ר"ע דאין נודרין אלא עולה עולה וכל חבירתה דהיינו נסכים אבל נסכים לחודיהו לא וכבר קדם שרבינו פסק כר"ע ולא הבנתי דעת רבינו דאי ס"ל דהנך מתנייתא כר"ע ועולה וכל חבירתה קאמר ה"ל למיפסק דמביאין נסכים משלהם עם עולותיהם ואם לא שלחו עמהם נסכים יקרב משל ציבור ואי ס"ל דהא דשנינן דר"ע עולה וכל חבירתה קאמר שינויא דחיקא הוא אבל קושטא דמילתא היא דר"ע עולה דוקא קאמר א"כ אפי' משל ציבור נמי לא ליתו. ושמא יש לומר דרבינו ספוקי מספקא ליה ומש"ה לפוטין בלא נסכים א"א דדילמא ר"ע עולה וכל חבירתה קאמר ולומר שביאום משלהם א"א דדילמא ר"ע עולה דוקא קאמר ומש"ה פסק שלא יביאו משלהם אלא משל ציבור. והר"י קורקוס כתב שרבינו סמך על המשנה וברייתא שבריש תמורה (דף ב'): והסוגיא שעליה כי שם אמרו בברייתא קדשי נכרים לא נהנים וכו' ואין מביאין עליהם נסכים ובמשנה (דף ק"ג) אמרו ואין מביאין עליהם נסכים ואמרו מנה"מ דת"ר אזרח אזרח טעון נסכים וכו' ולפי אותה סוגיא על כרחין צריכין אנו לפרש דלגמרי ממעט שאין הנכרי מביא נסכים שהרי במשנה אמרו דאין מביאין עליהם דהיינו עם העולות ויליף לה מברייתא מוכח דאזרח לגמרי ממעט ויכול לא תהא עולתו טעונה אפי' משל צבור קאמר וכן פי' רש"י שם לפי אותה גירסא דגריס במשנה עליהם והיא גירסת רבינו והאריך לתת טעם למה סמך רבינו על אותה משנה ואותה סוגיא ולא על משנת שקלים וסוגיית מנחות. ומ"ש ואינן טעונות סמיכה שאין סמיכה אלא בישראל באנשים ולא בנשים. משנה בס"פ שתי מדות (דף צ"ג) ויליף לה בגמרא מדכתיב גבי סמיכה בני ישראל:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהוד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט ה"ו

שנים שהביאו שלמים א. בשתפות האחד מניף ב. שות
חברו אפלו הם מאה אחד מניף על ידי כלן. מה שאין
כן בסמיכה:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' תמורה פ"א ה"ז

אחד אנשים ואחד נשים ד. אם המירו עושין תמורה:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ה"ח

הכל סומכין חוץ מחרש שוטה ה. וקטן ועבד ואשה
וסומא ונכרי. ואין השליח סומך שאין סמיכה אלא
בבעלים שנאמר 'וסמך ידו' לא יד אשתו ולא יד עבדו
ולא שלוחו:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ה"ב

ובמקום שסומכין שוחטין. ויתכף לסמיכה שחיטה. ואם
שחט במקום אחר או ששהה שחיטתו כשרה. והסמיכה

ג. כסף משנה: שנים שהביאו שלמים בשותפות וכו'. משנה בס"פ שתי מדות (דף צ"ג):

ד. כסף משנה: אחד אנשים ואחד נשים וכו'. משנה בריש תמורה:

ה. כסף משנה: הכל סומכין חוץ מחרש שוטה וקטן וכו' עד ולא יד שלוחו. בסוף פרק שתי
מדות (מנחות דף צ"ג):

ו. כסף משנה: במקום שסומכין שוחטין ותיכף לסמיכה שחיטה. משנה בס"פ שתי מדות
ובגמרא מאי קאמר ה"ק במקום שסומכין שוחטין שתיכף לסמיכה שחיטה ולא ידעתי
למה לא כ"כ רבינו. ומ"ש ואם שחט במקום אחר או ששהה שחיטתו כשרה. נלמד ממ"ש
לקמן בסמוך. ומ"ש והסמיכה שיירי מצוה היא וכו' עד כאלו לא כפר. משנה וברייתא בס"פ
שתי מדות ואיתיה בריש זבחים (דף ו') וילף לה מקרא בריש יומא (דף ה'):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

שִׁירֵי מִצֻּה הִיא לְפִיכָךְ אִם לֹא סָמַךְ כָּפֹר וְאִינָה מְעַכֶּבֶת
וְאֵף עַל פִּי כֵן מַעֲלִין עָלָיו כְּאֵלוֹ לֹא כָּפֹר:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג הי"ג

וְצָרִיךְ הַסּוּמֵךְ לְסָמֵךְ בְּכָל כַּחוֹז בְּשִׁתֵּי יָדָיו עַל רֹאשׁ
הַבְּהֵמָה שֶׁנֶּאֱמַר 'עַל רֹאשׁ הָעֶלְה' לֹא עַל הַצֹּאֵר וְלֹא
עַל הַצֹּדֵדִין. וְלֹא יִהְיֶה דָּבָר חוּצָץ בֵּין יָדָיו וּבֵין הַבְּהֵמָה:

עין משפט ז.ז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג הי"ב
עיין לעיל עין משפט ה

דף צג:

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג הי"ב
עיין לעיל דף צג. עין משפט ה

עין משפט ב.ג.ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג הי"ג
עיין לעיל דף צג. עין משפט ו

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט ה"ו

שְׁנַיִם שֶׁהֵבִיאוּ שְׁלָמִים בְּשִׁתָּפוֹת ח הָאֶחָד מִנִּיף בְּרִשּׁוֹת
חֲבֵרוֹ אֶפְלוּ הֵם מֵאֶה אֶחָד מִנִּיף עַל יָדֵי כָּלֶן. מֶה שֶׁאֵין
בְּסִמִּיכָה:

ז. כסף משנה: וצריך הסומך לסמוך בכל כחו. כבר כתבתי דאיתיה בריש פ"ג דזבחים.
ומ"ש בשתי ידיו על ראש הבהמה וכו' עד בין ידיו ובין הבהמה. בס"פ שתי מדות (צ"ג:):
ח. כסף משנה: שנים שהביאו שלמים בשותפות וכו'. משנה בס"פ שתי מדות (דף צ"ג:):

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח הי"א

כיצד הנפת הלחם ט עם שני כבשי השלמים. מביא שני הכבשים ומניפם בעודן חיים שנאמר וְהִנִּיף אֹתָם תְּנוּפָה'. ואם הניף זה בפני עצמו וזה בפני עצמו יצא. ואחר כך שוחטין אותן ומפשיט. ולוקח חזה ושוק מכל אחד משניהם ומניחן בצד שתי הלחם ומניח שתי ידי מלמטן ומניף הכל כאחד במזרח במקום כל התנופות. מוליך ומביא. מעלה ומוריד. ואם הניפן אחד אחד יצא. ואחר כך מקטיר אימורי שני הכבשים ושאר הבשר נאכל לכהנים. וכן שתי החלות נוטל כהן גדול אחת מהן. והשניה מתחלקת לכל המשמרות. ושתיהן נאכלות אותו היום וחצי הלילה כבשר קדשי קדשים:

ט. כסף משנה: כיצד הנפת הלחם וכו' ומניפם בעודם חיים. משנה בפ' כל המנחות (דף ס"א). ומ"ש ואם הניף זה בפני עצמו וזה בפ"ע יצא. שם יליף מקראי גבי אשם ולוג שמן שטעונים תנופה כאחד ואם הניף זה בעצמו וזה בעצמו יצא ומשמע דילפינן מהתם לשני כבשי עצרת. ומ"ש ולוקח חזה ושוק. שם (דף ס"ב) ת"ר זבחי שלמי ציבור טעונים תנופה לאחר שחיטה ותנופתן כמות שהן דברי רבי וחכ"א כחזה ושוק. ומ"ש ומניחם בצד שתי הלחם. שם פלוגתא דתנאי בברייתא ופסק כרבי משום דמסתבר טעמיה ועוד דאבא שאול סבר כוותיה. ומ"ש ומניח ב' ידי מלמטה. שם במשנה. ומ"ש ומניף הכל כאחד במזרח במקום כל התנופות מוליך ומביא מעלה ומוריד. שם במשנה. ומ"ש ואם הניפן אחד אחד יצא. אפשר שהוא נלמד מאשם ולוג שמן כדבסמוך: ומה שכתב וכן שתי החלות נוטל כ"ג אחת מהן. זה על פי מה שנתבאר בספ"ד שכ"ג בלחם הפנים נוטל מכל משמר חצי החלות: ושאר הבשר נאכל לכהנים. כלומר ואינם כשאר שלמים שהם קדשים קלים ונאכלים לבעלים חוץ מהאימורים אבל שלמים אלו קדש קדשים הם ואינם נאכלים אלא לכהנים. ומ"ש ושתיהן נאכלות אותו היום וחצי הלילה וכו':